

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **BALTOM s.r.o.**, se sídlem Liberec 25, Minkovická 91, IČ: 44565038, zast. Mgr. Martinem Vondroušem, advokátem se sídlem Liberec 2, Chrastavská 273/30, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.3.2007, č.j.: 570/2416/06/Vy

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 12.3.2007, č.j.: 570/2416/06/Vy se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Martina Vondrouše.**

O d ů v o d n ě n í:

Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Olomouc, oddělení ochrany vod rozhodnutím ze dne 14.8.2006 č.j. 48/OOV/0616650.04/06/OJE (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) uložila žalobci podle ust. § 116 odst. 1 písm.c) a § 119 odst. 1 zák. č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) pokutu ve výši 60.000,- Kč za porušení § 39 odst. 1 vodního zákona, spočívající v nedovoleném nakládání se závadnými látkami, při kterém došlo dne 3.10.2005 v obci Hlubočky k úniku asfaltové emulze EMULTECH P z cisterny společnosti do toku Bystřice. Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl jako nedůvodné odvolání podané žalobcem proti výše uvedenému rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve podrobně citoval z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Konstatoval, že žalobce naplnil skutkovou podstatu předmětného správního deliktu (§ 116 odst. 1 písm. c/ vodního zákona) tím, že dne 3.10.2005 při opravě pozemní komunikace v obci Hlubočky na ulici Dukelských hrdinů nakládal s asfaltovou emulzí EMULTECH P tak, že došlo k úniku této nebezpečné závadné látky z cisterny do dešťové kanalizace a následně do toku Bystřice, tj. nakládal s ní nedovoleně a znečistil jí předmětný vodní tok. K úniku asfaltové emulze do dešťové kanalizace a následně do vodního toku Bystřice došlo při jejím přečerpávání z cisterny do frézovacího stroje, a to v důsledku prasknutí kulového uzávěru; pracovníci žalobce nebyli vybaveni žádnými prostředky pro případ havárie a dešťová kanalizační vpust' nebyla při opravě pozemní komunikace nikterak zabezpečena proti případnému úniku závadných látek. Žalovaný následně shrnul závěry správního orgánu I. stupně a konstatoval jednotlivé odvolací námitky. Žalobce v odvolání mj. namítl, že pro předmětné řízení je dána překážka řízení ve smyslu § 48 správního řádu, neboť orgánem prvního stupně bylo již jedenkrát rozhodnuto a stejný orgán, i když jiný odbor, za naprosto stejný skutek vydal nové rozhodnutí a uložil žalobci další pokutu. Žalobce má vzhledem k uvedenému za to, že je zde dána překážka věci rozhodnuté a že nelze ukládat sankci za shodný skutek, který je v obou případech specifikován zcela identicky. Správní orgán prvního stupně byl o celé záležitosti detailně informován a pokud chtěl žalobce postihnout z důvodu porušení více právních předpisů, měl to provést v jednom řízení a nikoli v řízeních po sobě následujících, neboť tak dochází k porušení zásady ne bis in idem. Dle názoru žalobce tedy nemělo být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v této věci vydáno, neboť se v daném případě jedná o překážku věci již jednou rozhodnuté. Ve vztahu k této námitce žalovaný jakožto odvolací orgán uvedl, že žalobci nelze dát za pravdu v tom, že vedení daného řízení o uložení pokuty brání překážka věci pravomocně rozhodnuté a že tím dochází k porušování zásady ne bis in idem. Ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu, z jehož dikce vyplývá zásada zákazu dvojího projednání téže věci, nebylo postupem správního orgánu prvního stupně nijak porušeno, neboť v tomto případě nejde o tutéž věc. V prvním případě byla žalobci uložena pokuta za porušení zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), konkrétně za porušení § 50 odst. 1 a 2 a § 4 odst. 2 tohoto zákona, a v druhém případě je žalobci ukládána pokuta za porušení vodního zákona (konkrétně § 39 odst. 1), takže v uvedených správních řízeních se jedná o různé zákonem chráněné zájmy. Žalovaný je toho názoru, že samostatný postih za totéž jednání, které naplňuje znaky různých skutkových podstat různých správních deliktů podle různých právních předpisů, není vyloučen. Skutečnost, že obě pokuty byly žalobci uloženy týž správním orgánem, a sice Českou inspekci životního prostředí (dále jen ČIŽP“), je nerozhodná. V daném sankčním řízení je projednáván výlučně správní delikt, který je sankcionován pokutou ve výši 60.000,- Kč podle vodního zákona, ukládanou za porušení tohoto zákona. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně proto nedošlo k porušení zásady ne bis in idem. Přestože žalobce týž jednáním naplnil skutkové podstaty dvou různých správních deliktů (podle vodního zákona a podle zákona o ochraně přírody a krajiny), jež nejsou přestupky a jejichž skutkové podstaty a sankce jsou upraveny dvěma různými zákony, jedná se případ tzv. jednočinného souběhu dvou správních deliktů. Takovýto jednočinný souběh správních deliktů, na rozdíl od přestupkového zákona, příslušné předpisy neumožňují projednat ve společném řízení s možností uložení sankce dle ustanovení vztahujícího se na delikt nejprísněji postižitelný, která je tak ukládána podle zásady sčítací a nikoli absorpční. V daném případě tedy nedošlo k potrestání téhož správního deliktu dvakrát, nýbrž jde o sankcionování dvou správních deliktů spáchaných týž jednáním, k jejichž posouzení muselo dojít v rozdílných správních řízeních a podle různých právních předpisů, neboť zájmy chráněné příslušnými předpisy

nejsou totožné. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že žalobce není trestán dvakrát za totéž jednání, respektive že není postihován za stejný správní delikt dvakrát, ale je postižen za dva různé správní delikty podle různých právních předpisů; skutečnost, že tyto rozličné správní delikty naplnil jediným jednáním, tomu nikterak nebrání.

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně mu byla uložena pokuta ze shodných či obdobných důvodů, z jakých mu byla již dříve uložena pokuta ze strany ČIŽP, oblastního inspektorátu Olomouc, oddělení ochrany přírody. Za jeden přestupek tedy byla žalobci uložena duální sankce, a to jedním a týmž orgánem, pouze různými jeho odděleními. Rozhodnutím ČIŽP, oblastního inspektorátu Olomouc, oddělení ochrany přírody ze dne 25.2.2006 č.j. 48/OOP/0544841.07/06/OMS byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 85.000,- Kč. I přes úhradu této pokuty byla žalobci ze strany ČIŽP, oddělení ochrany vod uložena další pokuta, tentokrát ve výši 60.000,- Kč. V obou případech vydaná rozhodnutí reflektují na jednu škodní událost, k níž došlo 3.10.2005 na vodním toku Bystřice, kdy při havárii došlo k úniku asfaltové emulze do dešťové kanalizace a následně do předmětného vodního toku. Rozhodnutími ČIŽP ze dne 25.2.2006 a 14.8.2006 byl žalobce postižen za tutéž právní skutečnost, pouze s posouzením z pohledu jiného právního předpisu, když v prvním případě se jednalo o zákon o ochraně přírody a krajiny a ve druhém případě o vodní zákon. S ohledem na výše uvedené se žalobce domnívá, že v pořadí druhé rozhodnutí ČIŽP nemělo být vydáno, neboť žalobce jím byl neoprávněně sankcionován za naprosto shodný skutek, který je dokonce v obou rozhodnutích specifikován zcela identicky. ČIŽP byla přitom o celé kauze detailně informována, neboť v prvním i druhém případě šlo o tentýž správní orgán, který pokutu žalobci ukládal, pouze s tím rozdílem, že se jednalo o různá oddělení. Již při prvním postihu měla být v rozhodnutí zohledněna všechna kritéria a pokuta měla být uložena tak, aby kryla veškeré negativní zásahy do životního prostředí. Nemělo tedy dojít k oddělenému posuzování ze strany jednotlivých oddělení (ČIŽP) a složek životního prostředí. Žalobci byly uloženy dvě nezávislé pokuty jedním orgánem pro jedno porušení právních předpisů. Byla tak porušena zásada ne bis in idem, která zaručuje subjektům pouze jednu sankci za jeden skutek a neumožňuje ukládání více postihů za jedno porušení zákona.

Usnesením Krajského soudu ze dne 31.5.2007 č.j. 22 Ca 192/2007-14 byla věc postoupena Městskému soudu v Praze jakožto soudu věcně a místně příslušnému k jejímu projednání a rozhodnutí.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že přestože pro správní trestání platí zásada ne bis in idem, podle které nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek, není vyloučen samostatný postih dvěma správními orgány za totéž jednání naplňující znaky skutkových podstat dvou správních deliktů podle dvou právních předpisů. V prvním případě byla žalobci rozhodnutím ČIŽP ze dne 25.2.2006, potvrzeným rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 15.5.2006 č.j. 570/970/06-Šv, uložena pokuta za porušení zákona o ochraně přírody a krajiny (konkrétně § 50 odst. 1 a 2 – nedovolený zásah do biotopu zvláště chráněných druhů živočichů s následkem jejich úhynu a § 4 odst. 2 – závažné poškození významného krajinného prvku). Ve druhém případě byla žalobci uložena pokuta za porušení vodního zákona (konkrétně § 39 odst. 1 – nedovolené nakládání se závadnými látkami). Je tedy zřejmé, že v uvedených správních řízeních se jednalo o různé zákonem chráněné zájmy a že šlo o dva samostatné správní delikty, za které lze uložit dvě samostatné pokuty. Žalovaný má za to, že souběžný postih za totéž jednání, které naplňuje

znaky různých skutkových podstat různých správních deliktů podle různých právních předpisů, není vyloučen. Skutečnost, že obě pokuty byly žalobci uloženy tímž správním orgánem, je nerozhodná. Napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nedošlo k porušení zásady ne bis in idem a nejedná se tak o nepřípustnou absenci absorpce, přestože žalobce tímž jednáním naplnil skutkové podstaty dvou různých správních deliktů (podle vodního zákona a podle zákona o ochraně přírody a krajiny). Jedná se o případ tzv. jednočinného souběhu dvou správních deliktů, který příslušné předpisy – na rozdíl od přestupkového zákona – neumožňují projednat ve společném řízení s možností uložení sankce podle ustanovení vztahujícího se na delikt nejpřísněji postižitelný. Sankce je tak ukládána podle zásady sčítací a nikoli podle zásady absorpční. V předmětné věci nedošlo k potrestání téhož správního deliktu dvakrát, nýbrž jde o sankcionování dvou správních deliktů spáchaných tímž jednáním, k jejichž posouzení muselo dojít v rozdílných správních řízeních a podle různých právních předpisů, neboť zájmy chráněné příslušnými předpisy nejsou totožné. Žalobce tedy nebyl trestán dvakrát za totéž jednání, respektive nebyl postižen za stejný správní delikt dvakrát, nýbrž byl postižen za dva různé správní delikty podle různých právních předpisů; skutečnost, že tyto rozlišné správní delikty naplnil jediným jednáním, tomu nikterak nebrání. Žalovaný je i nadále toho názoru, že řízení o deliktech na úseku vodního zákona a na úseku zákona o ochraně přírody a krajiny mohla být vedena odděleně.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti významné pro posouzení věci:

Oznámením ze dne 12.5.2006 byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt podle § 116 odst. 1 písm. c) vodního zákona za porušení ust. § 39 odst. 1 téhož zákona, spočívající v nedovoleném nakládání se závadnými látkami, při kterém došlo k úniku asfaltové emulze EMULTECH P do toku Bystřice.

Ve vyjádření k zahájenému správnímu řízení žalobce poukazoval na to, že za znečištění předmětného vodního toku byl již postižen, a to v řízení dle zákona o ochraně přírody a krajiny. Tato skutečnost by měla být dle názoru žalobce zohledněna, neboť žádný subjekt by neměl být postihován duálně za jeden skutek.

Podle rozhodnutí ČIŽP, oblastního inspektorátu Olomouc, oddělení ochrany přírody ze dne 25.2.2006 č.j. 48/00P/0544841.07/06/OMS se žalobce dopustil protiprávního jednání tím, že svojí nedbalostí způsobil únik teplé asfaltové emulze (cca 3.000 litrů) do vodního toku Bystřice, čímž došlo:

- a) k nedovolenému zásahu do prostředí zvláště chráněných druhů živočichů a tato skutečnost měla za následek úhyn nejméně dvou kusů kriticky ohroženého druhu raka říčního a 420 kusů ohroženého druhu vranky pruhoploutvé, což je činnost v rozporu s ust. § 50 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (nedovolený zásah do biotopu zvláště chráněných druhů s následkem jejich úhynu),

- b) závažně poškodil (v úseku minimálně cca 500 m) významný krajinný prvek, vodní tok Bystřicí, čímž došlo k významnému negativnímu ovlivnění fyzikálních, chemických vlastností tohoto toku pod havárií s tím spojenými negativními následky na jeho ekosystém, což je činnost v rozporu s ust. § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (závažné poškození významného krajinného prvku).

Tímto jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 88 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny za porušení ust. § 50 odst. 1 a 2 téhož zákona, jakož i skutkovou podstatu protiprávního jednání podle § 88 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny za porušení ust. § 4 odst. 2 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta v celkové výši 85.000,- Kč.

Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 15.5.2006 č.j. 570/970/06-Šv bylo odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí ČIŽP ze dne 25.2.2006 č.j. 48/OOP/0544841.07/06/OMS zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 116 odst. 1 písm. c/ vodního zákona, ve znění účinném do 31.7.2010, nejde-li o trestný čin, uloží Česká inspekce životního prostředí nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností pokutu podnikající fyzické osobě nebo právnické osobě (dále jen "povinná osoba"), která znečistí povrchové nebo podzemní vody nebo ohrozí jejich jakost nebo zdravotní nezávadnost nedovoleným nakládáním se závadnými látkami, popřípadě způsobí vniknutí těchto látek do kanalizace v rozporu se zákonem (dále jen "nedovolené nakládání se závadnými látkami").

Podle § 119 odst. 1 vodního zákona, ve znění účinném do 31.7.2010, pokuta za nedovolené nakládání se závadnými látkami se stanoví ve výši od 5 000 Kč do 5 000 000 Kč.

Podle § 88 odst. 2 písm. b/ zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31.5.2006, orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kčs právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že závažně poškodí nebo zničí významný krajinný prvek.

Podle § 88 odst. 2 písm. e/ zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31.5.2006, orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kčs právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že usmrcuje zvláště chráněné živočichy přímo nebo způsobí jejich úhyn nedovoleným zásahem do jejich prostředí.

Podle článku 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod nikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby. Tato zásada nevylučuje uplatnění mimořádných opravných prostředků v souladu se zákonem.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce právem vytýká žalovanému porušení zásady ne bis in idem, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek. Tato zásada, která je v ústavněprávní rovině zakotvena v článku 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, dopadá rovněž na oblast

správního trestání, tedy i na ukládání sankcí za správní delikty (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.2.2005 č.j. A 6/2003 – 44, dostupný na www.nssoud.cz).

Žalobcovo tvrzení, že mu byla uložena duální sankce *za jeden přestupek*, je nesprávné. Protiprávní jednání, za které byl žalobce sankcionován rozhodnutími ČIŽP ze dne 25.2.2006 a ze dne 14.8.2006, totiž není přestupkem. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a *je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně*, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Nedovolené nakládání se závadnými látkami není v § 116 odst. 1 písm. c/ vodního zákona označeno za přestupek, a stejně tak ani zákon o ochraně přírody o krajiny neoznačuje v § 88 odst. 2 písm. b/ a e/ za přestupek jednání spočívající v závažném poškození nebo zničení významného krajinného prvku, usmrcování zvláště chráněných živočichů přímo nebo způsobení jejich úhynu nedovoleným zásahem do jejich prostředí. Ve všech těchto případech se jedná o tzv. jiné správní delikty, nikoliv o přestupky. Žalobce se tedy dopustil protiprávního jednání vykazujícího znaky více správních deliktů, kterým byly poškozeny zájmy chráněné dvěma zvláštními právními předpisy – vodním zákonem a zákonem o ochraně přírody a krajiny.

Žalobce spáchal správní delikty postižitelné podle § 116 odst. 1 písm. c/ vodního zákona a podle § 88 odst. 2 písm. b/ a e/ zákona o ochraně přírody o krajiny totožným nedbalostním jednáním, v důsledku kterého došlo dne 3.10.2005 k úniku asfaltové emulze do vodního toku Bystřice. Jedná se tedy o případ jednočinného souběhu, kdy žalobce jedním jednáním, tj. *jedním skutkem*, naplnil znaky skutkové podstaty více správních deliktů. Tato skutečnost ostatně není mezi stranami sporná, neboť sám žalovaný v napadeném rozhodnutí (a stejně tak i ve vyjádření k žalobě) připouští, že se v souzené věci jednalo o sankcionování dvou správních deliktů spáchaných tímtež jednáním, tj. o jednočinný souběh dvou správních deliktů.

V takovém případě mělo dojít ke společnému projednání obou správních deliktů spáchaných jedním skutkem ve společném řízení bez ohledu na to, že žalobce svým protiprávním jednáním poškodil zájmy chráněné různými právními předpisy vztahujícími se k jednotlivým složkám životního prostředí. Řízení o uložení pokuty za oba správní delikty spáchané totožným jednáním žalobce navíc od začátku probíhalo u stejného správního orgánu I. stupně – ČIŽP, Oblastního inspektorátu Olomouc, takže nic nebránilo tomu, aby *dvě oddělení téhož správního orgánu* při projednání věci účinně spolupracovala.

Jak již bylo mj. konstatováno v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995, č. j. 6 A 216/93-34 (publikovaného pod č. 182 Soudní judikatury ve věcech správních), je-li jedním právním jednáním či opomenutím naplněna skutková podstata více správních deliktů (souběh), k jejichž projednání je příslušný týž správní orgán, postupuje tento správní orgán analogicky podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a *uloží sankci ve výměře nejprísněji trestného sbíhajícího se deliktu* (zásada absorpční), nestanoví-li zvláštní zákon jinak. V souladu s tímto závěrem měly být oba správní delikty spáchané žalobcem v jednočinném souběhu, tj. jedním skutkem, projednány v jednom společném řízení a žalobci měla být za oba tyto správní delikty uložena - s využitím absorpční zásady - pouze jedna sankce. Zásada *ne bis in idem*, vylučující opětovný postih za stejný skutek, by tímto postupem byla zachována.

Soud na tomto místě poukazuje rovněž na závěr obsažený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11.2.2009 č.j. 9 Ca 389/2008 – 109, podle kterého uložení úhrnného trestu v rámci správního trestání přichází za použití analogie v úvahu pouze v těch výjimečných případech, *kdy jeden a tentýž správní orgán posuzuje totožné jednání účastníka řízení (jeden skutek), kterým bylo spácháno více správních deliktů, tj. v případech jednočinného souběhu*, nebo je-li týmž správním orgánem ve společném řízení posuzováno více odlišných jednání (skutků) účastníka řízení, které byly zjištěny (vyšly najevo) zároveň, typicky při výkonu téže kontroly.

Lze shrnout, že uložení pokuty ve výši 60.000,- Kč za totéž jednání (skutek), za které byl žalobce již dříve postižen pokutou ve 85.000,- Kč uloženou mu rozhodnutím ČIŽP ze dne 25.2.2006, je v rozporu se zásadou ne bis in idem, která platí i pro správní trestání. Napadené rozhodnutí, jímž bylo uložení této sankce žalobci potvrzeno, je z uvedeného důvodu nezákonné. Soudu proto nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a částkou 960,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.**

V Praze dne 21. září 2010

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pekárková